

Inhoud

Een gezellige middag <i>Judith van Helden</i>	7
Geheime opdracht <i>Corien Oranje</i>	13
De kerstruzie <i>Bert Wiersema</i>	20
Het kerstfeest van Daniël <i>Gesa van Delft</i>	26
Kristmus <i>Willeke Brouwer</i>	32
Operatie kerstboom <i>Joke Janssen</i>	39
De soldaat en de zwarte muizen <i>Hanna Holwerda</i>	46
Ruilen <i>Willemijn de Weerd</i>	52
Het geheim van tante Molly <i>Ineke Kraijo</i>	58
Watje <i>Elly Zuiderveld</i>	65
De insluiper <i>Bert Wiersema</i>	72
Kerst in de molen <i>Petra Crofton</i>	77
Het verdwenen engeltje <i>Liesbeth van Binsbergen</i>	83
Noa <i>Jeanette Molema</i>	90
Je kunt wel gaan <i>Hans Mijnders</i>	97

Een gezellige middag

Judith van Helden

Eindelijk, de schoolbel. Noortje springt op. Ze zet haar stoel op de tafel zodat de schoonmakers de vloer kunnen stofzuigen zonder dat ze eerst alle stoelen opzij moeten zetten. Dan huppelt ze het klaslokaal uit.

‘Fijne vakantie, Noortje.’

Noortje draait zich snel om. ‘Oh, ja. Ook een fijne vakantie, juf’, zegt ze haastig.

Juf grinnikt. ‘Ik kan wel zien dat je veel zin in deze middag hebt.’

Noortje glimlacht. Juf heeft gelijk. Omdat haar moeder een dag extra moet werken, zou ze eigenlijk de hele middag alleen thuis zijn. Net zoals alle andere middagen. Lizelotte, haar beste vriendin, is daar altijd jaloers op, maar Noortje vindt het vooral saai. Niemand die haar begroet als ze uit school komt, niemand om mee te kletsen. Als ze eerlijk is, is zij juist jaloers op Lizelotte, die drie broertjes heeft en een vader die altijd thuis is.

Maar nu hoeft ze niet naar haar stille huis toe. Tante Julia heeft haar gevraagd of ze vanmiddag mee wil helpen in haar theehuis. Het theehuis is een soort mix van een bakkerij en een klein restaurantje en een van de fijnste plekken in de stad, vindt Noortje. Het ruikt er altijd heerlijk naar

taartjes, en het ziet er superleuk uit met knus gedekte tafels en heerlijke hapjes in de vitrine.

Terwijl Noortje door de stad fietst, kijkt ze om zich heen. Het is duidelijk te zien dat het bijna Kerst is. Overal hangen gezellige lichtjes en in de etalages staan prachtig versierde kerstbomen. Zou tante Julia ook een kerstboom in het theehuis hebben? Vast wel. Op het marktplein staat een oliebol-lenkraam. De man in de kraam steekt zijn hand op en Noortje zwaait vrolijk terug. Een eindje verderop staat een dameskoortje vrolijke kerstliedjes te zingen. Het lijkt wel of iedereen blij wordt van alle gezelligheid die bij Kerst hoort. Ze geniet zo van al het moois om haar heen, dat ze het theehuis bijna voorbijfietst.

‘Hallo.’ Met rode wangen en twinkelende ogen duwt Noortje de deur van het theehuis open. Een vrolijk belletje klingelt als begroeting. Bij de ingang staat inderdaad een prachtige kerstboom, met allemaal nepdonuts en -cupcakes erin, in plaats van kerstballen. Onder de boom liggen een paar feestelijk ingepakte cadeautjes. Het is er heerlijk warm, het ruikt er zoals altijd verrukkelijk en tante Julia heeft gezellige kerstmuziek opgezet. Toch ontbreekt er iets.

Noortje kijkt verbaasd om zich heen. ‘Waar zijn alle gasten? Er zou toch een groep mensen komen voor een high tea?’ Tante Julia komt achter de toonbank vandaan. ‘Dat klopt,’ zucht ze, ‘maar ze hebben een uurtje geleden afgebeld.’ ‘Afgemeld?’ Noortje kijkt teleurgesteld.

‘Ja, er was plotseling iets tussengekomen, of zo. En nu zit ik dus zonder klanten, maar wel met heel veel hapjes.’

Tante Julia wijst naar de toonbank. Die staat inderdaad vol

met heerlijkheden. Kleine gebakjes, koekjes, nogablokken, en nog veel meer. 'Ik ben al vanaf gisteren aan het bakken, maar ik denk niet dat er nu nog genoeg klanten komen. Ik heb tegen iedereen gezegd dat ik vanmiddag geen andere gasten ontvang, omdat er mensen waren die het theehuis de hele middag gereserveerd hadden.'

Noortje loopt naar de toonbank. 'Neem gerust een paar hapjes', zegt tante Julia. 'Dan geniet er tenminste nog iemand van.'

Terwijl Noortje een sinaasappelgebakje oppeuzelt en geniet van de lekkere thee die haar tante voor haar heeft ingeschonken, denkt ze na. Het is toch zonde om al die hapjes weg te gooien?

'Hoe was het eigenlijk op school?' vraagt tante Julia, terwijl ze een kop thee voor zichzelf inschenkt.

Noortje haalt haar schouders op. 'Wel oké. Omdat het de laatste dag voor de vakantie was, hoefden we niet te rekenen en zo. We hebben kerstkaarten gestuurd naar eenzame mensen en 's middags hebben we een film gekeken.'

'Eenzame mensen?' vraagt tante Julia nieuwsgierig.

Noortje knikt en slikt de laatste hap van haar gebakje door. 'Vooral oude mensen. Volgens juf zijn er veel oude mensen die nooit of bijna nooit bezoek krijgen. Omdat Kerst juist een feest is dat veel mensen samen vieren, voelen ze zich rond deze tijd vaak extra eenzaam.'

'Zielig', vindt tante Julia.

Noortje knikt. 'Ik heb extra mijn best gedaan op mijn kaart', zegt ze. Ze vertelt er maar niet bij dat ze zich zelf ook vaak eenzaam voelt als ze weer eens alleen thuis is.

Ze blaast in haar kopje om de thee wat sneller te laten afkoelen en kijkt door het raam. Buiten begint het al wat te

schemeren. Een oude vrouw achter een rollator loopt langzaam voorbij. Die is vast op weg naar het zorgcentrum om de hoek. Daar wonen veel ouderen die niet meer op zichzelf kunnen wonen, omdat ze niet alles meer zelf kunnen.

In Noortjes hoofd begint zich een plannetje te vormen.

‘Als hier toch geen mensen voor de high tea komen, kunnen wij misschien wel ergens heen om een high tea te brengen’, stelt ze voor.

Tante Julia trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoe bedoel je?’

Noortje wijst naar de oude vrouw. ‘Ik moet ineens aan het zorgcentrum denken. Misschien wonen daar ook wel veel mensen die zich eenzaam voelen. Een high tea vinden ze vast wel gezellig.’

Tante Julia klapt in haar handen. ‘Wat een geweldig plan, Noortje! Ik ga het zorgcentrum meteen bellen.’

Ze vist haar telefoon uit haar broekzak en zoekt het juiste nummer op. Noortje luistert nieuwsgierig mee.

‘Ja hoor, ik heb ook suikervrije hapjes’, knikt Julia. En even later: ‘Natuurlijk mag u ook hierheen komen.’ ... ‘Ja hoor, dat kan zo snel mogelijk.’ ... ‘Een half uur? Prima. Tot straks.’

Tante Julia’s hele gezicht straalt als ze haar telefoon weer weglegt. ‘Het komt echt prachtig uit’, zegt ze. ‘In het zorgcentrum zou vandaag een zangkoor komen optreden, maar de dirigent is ziek en dus kan dat niet doorgaan. In plaats daarvan komen ze nu naar onze high tea. Dan hebben ze meteen een leuk uitje.’ Ze gaat staan en pakt de lege gebakshoteltjes. ‘Ze komen al over een half uur, dus laten we maar snel met de laatste voorbereidingen beginnen.’

Noortje springt overeind. ‘Zeg maar wat ik kan doen.’

Een half uur later staat Noortje bij de ingang om de gasten welkom te heten. Ze heeft een schort om met het logo van het theehuis erop.

‘Zal ik u even helpen?’ vraagt ze aan een oude man die zijn jas niet goed uitkrijgt.

‘Denkt u aan de drempel?’ Ze wijst een oude vrouw met een wandelstok op de hoge drempel bij de ingang. Ze is er zelf ook weleens over gestruikeld.

Al snel zit het theehuis vol. De kerstmuziek wordt overstemd door het gelach en gepraat van de bewoners van het zorgcentrum en het personeel dat met hen meegekomen is.

Trots loopt Noortje rond met de theepot. Ze verzamelt de lege gebakshoteltjes en wast ze af in het kleine keukentje achter in het theehuis. Ze pakt nieuwe hapjes uit de voorraadkast als de vitrine leeg is en veegt zelfs scherven op als een van de gasten per ongeluk een theekopje laat vallen.

‘Tjonge, Noortje. Als je een keer een bijbaantje nodig hebt, moet je het me laten weten’, lacht tante Julia terwijl ze de theepotten bijvult.

Noortje lacht ook. ‘Ik zou hier best iedere dag willen werken’, geeft ze toe.

Ze heeft het zo druk, dat ze haar moeder pas ziet als die vlak voor de toonbank staat.

‘Kom je me nu al ophalen?’ vraagt ze verschrikt.

Haar moeder schiet in de lach. ‘Nu al? Ik ben bijna een half uur later dan we hadden afgesproken.’

Noortje kijkt op de klok. Het is inderdaad al vijf uur geweest, maar de mensen uit het zorgcentrum zien er niet uit of ze van plan zijn bijna weg te gaan.

‘Kan ik niet nog even blijven?’ Noortje kijkt haar moeder smekend aan.

Tante Julia komt er ook bij staan. ‘Kom op, zus. Ga ook even ergens zitten. Ik kan Noortje nu echt niet missen, zoals je ziet.’

‘Vooruit dan maar’, grinnikt haar moeder.

Een uur later stappen Noortje en haar moeder pas naar buiten. Het is inmiddels helemaal donker, waardoor de kerstlichtjes nog mooier lijken dan eerst.

‘Volgens mij heb jij wel een fijne dag gehad’, glimlacht moeder als ze naast elkaar naar huis fietsen.

Noortje knikt. Trots vertelt ze dat het haar idee was om de mensen uit het zorgcentrum uit te nodigen. Ze vertelt ook over de kerstkaarten die ze op school hebben gemaakt.

Moeder is even stil. ‘Zou je vaker bij tante Julia willen helpen na schooltijd?’

Noortje kijkt verrast opzij. ‘Ja, dat is veel gezelliger dan alleen ...’ Ze bijt op haar lip. Haar moeder kan er niks aan doen dat ze iedere middag moet werken. Ze is schoonmaakster op een school, en dat werk kan alleen maar na schooltijd gedaan worden. En haar vader maakt als vrachtwagenchauffeur vaak lange ritten naar het buitenland. Soms is hij wel een week onderweg.

‘Ik snap best dat je het niet fijn vindt om zo veel alleen thuis te zijn’, zegt moeder. ‘Julia heeft gevraagd of je misschien wat vaker kunt langskomen. Als jij dat graag wilt, vind ik dat geen probleem.’

De rest van de fietsrit zeggen ze niet zo veel, maar dat is ook niet nodig. Noortje heeft een glimlach van oor tot oor. In de kerstvakantie hoeft haar moeder niet te werken en na de vakantie mag ze een paar keer per week naar het theehuis. Vanbinnen heeft ze een warm gevoel.

Geheime opdracht

Corien Oranje

Het was het laatste deurtje van de kerstkalender, dus ik wist zeker dat er iets extra lekkers achter zou zitten. Een chocolade hulstblaadje met rode besjes. Of een schuimkransje. Of een roze suikerschaapje dat smelt in je mond. Maar nee. Het was een klein, opgerold koekje. Zo'n koekje waar slagroom in hoort te zitten, maar die zat er niet in. Er zat een papiertje in. Ik merkte het pas toen ik het door wilde slikken. Ik haalde het uit mijn mond en rolde het open. Het was een beetje vies en kapot en het zat onder de koekkrumels. Ik kon nog net lezen wat erop stond. *Geheime opdracht. Vervul een grote wens van iemand van wie je houdt.*

Nee, hè.

Dat was echt weer iets voor mijn moeder. *Vervul een grote wens van iemand van wie je houdt ...* Ze wilde natuurlijk dat ik mijn kamer op zou ruimen. Of dat ik de band van mijn fiets zou plakken. Of dat ik de afwasmachine zou uitruimen. Geheime opdracht. Dacht ze nou echt dat ik daar in zou trappen? Ik zou gewoon net doen of ik het papiertje niet gezien had. Alsof ik het per ongeluk had opgegeten.

Ik verfrommelde het briefje en wilde het weggooien. En toen had ik ineens een idee.

Ha! Ik zou mijn moeder krijgen.

